

Бджілки на розвідці

Костянтин Ушинський

Настала весна. Сонце зігнало сніг із полів. У пожовклій торішній травичці з’явилися свіжі яскраво-зелені стеблинки. Бруньки на деревах розгорнулися і випустили молоденьке листячко.

Ось і бджілка прокинулася від зимового сну.

Протерла оченята своїми волохатими лапками, розбудила подруг, і виглянули вони у віконечко — дізнатися: чи зникли вже сніг і лід, і холодний північний вітер.

Бачать бджілки, що світить сонечко яскраво, що скрізь ясно й тепло. Вибралися вони з вулика і полетіли до яблуньки:

— Чи нема в тебе, яблунько, чого-небудь для бідних бджілок? Ми цілу зиму голодували.

— Ні, — каже їм яблунька, — ви прилетіли занадто рано: мої квіти ще заховані в бруньках.

Спитайте у вишні.

Полетіли бджілки до вишні:

— Люба вишенько! Чи нема в тебе квіточки для голодних бджілок?

— Завітайте, любоньки, завтра, — відповідає їм вишня, — сьогодні ще нема на мені жодної квіточки. А коли розкриються — буду рада гостям.

Полетіли бджілки до тюльпана, заглянули в його яскраву голівку, та не було в ній ні аромату, ні меду. Сумні та голодні хотіли вже додому повертатись, коли побачили під кущиком непримітну темно-синю квіточку. Це була фіалочка. Вона розкрила бджілкам свою чашечку, повну запашного солодкого соку.

Наїлися, напилися бджілки і полетіли додому радесенькі.